

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání, konaném dne 4. prosince 2024, odvolání **obžalovaného M.C.**, narozeného XXXXX, trvale bytem XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu v Břeclavi ze dne 24. 9. 2024 č. j. 3 T 47/2024-84, a v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Josefa Teplého a soudců JUDr. Aleše Dufka a JUDr. Hany Kleinové rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno b), d) trestního řádu se napadený rozsudek **zrušuje** v celém rozsahu.

Podle § 259 odstavec 3 písmeno a), b) trestního řádu se **nově rozhoduje** tak, že obžalovaný

je vinen, že

- dne 15. 1. 2024 kolem 22:57 hod v katastrálním území obce P., okr. B.-v., na silnici č. XXXX v blízkosti kilometru 2,5 u rybníků tzv. S. rybník a H.u D. ve směru na obec P., řídil po předchozím požití návykové látky osobní motorové vozidlo zn. Ford Focus, reg. zn. XXXXX, přičemž zde byl

Shodu s prvopisem potvrzuje: Milana Hašlíková

zastaven a kontrolován policejní hlídkou Obvodního oddělení Policie P., kdy v rámci silniční kontroly byl podroben orientačnímu testu na přítomnost omamných a psychotropních látek detekční soupravou DrugWipe 5SP s pozitivním výsledkem na amfetamin/metamfetamin; následným chromatografickým rozbořem krevního vzorku, který mu byl odebrán dne 16. 1. 2024 v 00:25 hod, bylo v jeho krevním séru zjištěno 232 ng/ml metamfetaminu, patřící dle přílohy č. 5 nařízení vlády č. 463/2013 Sb. (o seznamech návykových látek) mezi psychotropní látky); obžalovaný si tak musel být vědom toho, že v průběhu řízení motorového vozidla může množství této návykové látky v jeho těle překročit hodnotu 150 ng/ml, která již vylučuje bezpečné řízení motorového vozidla,

tedy

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu tím, že vykoná ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo,

čímž spáchal

pokus přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 21 odstavec 1 k § 274 odstavec 1 trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 274 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání

4 (čtyř) měsíců.

Podle § 81 odstavec 1 a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání

20 (dvaceti) měsíců.

Podle § 73 odstavec 1, 4 trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, na dobu

24 (dvacetičtyř) měsíců.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku (dále jen „tr. zák.“), kterého se dle zjištění soudu I. stupně dopustil tak, že

- dne 15. 1. 2024 kolem 22:57 hod v katastrálním území obce P., okr. B.-v., na silnici č. XXXXX v blízkosti kilometru 2,5 u rybníků tzv. S. r. a H. u D. ve směru na obec P., řídil pod vlivem drog, osobní motorové vozidlo zn. Ford Focus, reg. zn. XXXXX, barva šedá, vin XXXXX, zde byl zastaven a kontrolován policejní hlídkou OOP P., přičemž bylo zjištěno, že vozidlo řídil v době, kdy byl pod vlivem drog, neboť byl u něj proveden orientační test na přítomnost omamných a psychotropních látek DrugWipe 5S s pozitivním výsledkem na látku amfetamin/metamfetamin, z krevního vzorku, který byl podezřelému odebrán dne 16. 1. 2024 v 00:25 hod bylo v krevním séru stanoveno 232 ng/ml metamfetaminu, podezřelý tedy řídil motorové vozidlo pod vlivem této látky, která je uvedena v příloze č. 5 nařízení vlády č. 463/2013 Sb., o seznamech návykových látek, jako psychotropní látka zařazená do Seznamu II podle Úmluvy o psychotropních látkách (publikované ve vyhlášce č. 62/1989 Sb.), podezřelý se tedy nacházel v době řízení pod aktuálním vlivem těchto látek a tudíž ve stavu vylučujícím bezpečné ovládání motorového vozidla.

2. Za tento přečin byl obžalovanému podle § 274 odst. 1 tr. zák. uložen trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 20 měsíců. Zároveň byl obžalovanému podle § 73 odst. 1, 4 tr. zák. uložen i trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, a to na dobu 2 let.

3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce řádně a včas odvolání, když napadá všechny jeho výroky. Dle jeho názoru jsou dány důvody pro zrušení napadeného rozsudku dle § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d) tr. řádu. Obhajoba má za to, že po provedeném dokazování před prvostupňovým soudem zůstávají důvodné pochybnosti o průběhu skutkového děje, kdy soud na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním.

Nesprávná skutková zjištění jsou důsledkem existence dvou odlišných znaleckých posudků, kdy prvostupňový soud vycházel primárně jen z jednoho z nich, a to ze znaleckého posudku Mgr. Andrei Brzobohatého, Ph.D, a tudíž z prokázané hodnoty 232 ng/ml metamfetaminu v krvi obžalovaného v době odebrání biologického materiálu. V odůvodnění napadeného rozsudku se však dostatečně neodrazily výsledky znaleckého posudku doc. RNDr. Petera Ondry, CSc., které prokazují, že koncentrace metamfetaminu v krevním vzorku obžalovaného v době řízení motorového vozidla byla v rozmezí 70 – 141 ng/ml. Jedná se přitom o kvalifikovaný odhad tohoto znalce, dle něhož s největší pravděpodobností existuje možnost, že v době řízení motorového vozidla byla koncentrace metamfetaminu v krevním vzorku obžalovaného výrazně nižší než v době pozdějšího odběru krevního vzorku posuzovaného znalkyní, a to pod mírou 150 ng/ml. Pakliže se dle obou znalců jedná o pravděpodobně možnou variantu, tak soud neměl dle známé zásady trestního práva in dubio pro reo přistoupit k odsouzení obžalovaného. Obhajoba má tak za to, že v daném případě nebyla koncentrace metamfetaminu v krevním vzorku obžalovaného spolehlivě prokázána. Jestliže tedy nebylo jednoznačně prokázáno, že se obžalovaný

s praktickou jistotou dopustil trestného činu, je soud s ohledem na zásadu in dubio pro reo povinen rozhodnout v jeho prospěch, tj. postoupit věc příslušnému správnímu orgánu k projednání přestupku. V tomto směru obhajoba odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 10. 2014 sp. zn. II. ÚS 658/14, ze dne 24. 7. 2013 sp. zn. I. ÚS 4457/12, ze dne 30. 4. 2007 sp. zn. III. ÚS 299/06, ze dne 5. 3. 2010 sp. zn. III. ÚS 1624/09 a dále na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2007 sp. zn. 4 Tz 8/2007.

Obhajoba rovněž poukazuje na argumentační faul prvostupňového soudu, který v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že je možno v dané věci odkázat na dosavadní judikaturu soudu, která se zabývá příslušným trestným činem, ovšem konkrétní judikaturu pak již nezmiňuje. Není tedy zřetelné, kterou judikaturu tak má na mysli. Tato argumentace soudu je tak vadná, mezerovitá, když není postavena na reálných základech, a proto se odůvodnění napadeného rozsudku jeví jako neúplné a nepřezkoumatelné.

Závěrem obhajoba konstatuje, že z hlediska naplnění skutkové podstaty žalovaného trestného činu je podstatné, zda obžalovaný skutečně řídil motorové vozidlo ve stavu, kdy byla vyloučena jeho způsobilost k řízení vlivem návykové látky, konkrétně metamfetaminu. V tomto kontextu je rozhodující, jaká byla koncentrace této látky v krevním vzorku obžalovaného v době řízení motorového vozidla. Dle znalce doc. RNDr. Petera Ondry, CSc. činila koncentrace metamfetaminu v krevním vzorku obžalovaného v době řízení motorového vozidla velmi pravděpodobně méně než 150 ng/ml, což je hranice stanovená pokynem obecné povahy Nejvyššího státního zástupce č. 5/2019 pro vyvození právní kvalifikace ve smyslu § 274 tr. zák. Pokud je koncentrace metamfetaminu v krvi tedy nižší než 150 ng/ml, nemohla tak být naplněna skutková podstata tohoto trestného činu, když jednání obžalovaného je možné posoudit pouze jako přestupek podle příslušných ustanovení zákona o přestupcích. Kvalifikací jednání obžalovaného jako trestného činu pak bylo soudem porušeno ustanovení § 12 odst. 2 tr. zák., zaručující uplatňování zásady subsidiarity trestní represe.

Ze všech výše uvedených důvodů tudíž obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a poté sám nově rozhodl tak, že věc postoupí k projednání příslušnému správnímu orgánu, neboť uvedený skutek by mohl být tímto orgánem posouzen jako přestupek.

4. Veřejné zasedání odvolacího soudu bylo v souladu s ustanovením § 238 tr. řádu za použití § 202 odst. 2 tr. řádu provedeno v nepřítomnosti obžalovaného (když tento byl o jeho termínu řádně a včas vyrozuměn, a to osobním převzetím dne 12. 11. 2024 ve své datové schránce). Prostřednictvím svého obhájce se z něj písemným přípisem ze dne 3. 12. 2024 omluvil s tím, že zároveň „požádal, aby toto proběhlo v jeho nepřítomnosti“. Dle názoru odvolacího soud nebyl obžalovaný tímto postupem krácen na svých právech, zejména pak za situace, kdy jeho obhájce byl řádně přítomen celému průběhu veřejného zasedání.
5. Odvolací soud v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání obžalovaného, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo. Dospěl přitom k závěru, že řízení před soudem I. stupně nevykazuje žádné podstatné vady, když byla zachována veškerá ustanovení trestního řádu, zabezpečující právo na obhajobu a řádné objasnění věci. Rovněž tak odvolací soud naznal, že postupem nalézacího soudu nedošlo k porušení práva na spravedlivý proces. Odvolací soud se pak neztotožnil se shora uplatněnými námitkami obžalovaného, jež se týkají údajně nesprávného vyhodnocení jeho jednání „jako trestného činu“, kdy tento naopak požaduje, aby věc byla postoupena ke správnímu řízení „jako přestupek“. V tomto směru pouze naznal, že soud I. stupně poněkud chybně vyhodnotil otázku dokonání trestného činu, neboť v daném případě došlo dle názoru odvolacího soudu s ohledem na uplatněnou obhajobu obžalovaného ke spáchání žalovaného přečinu toliko ve formě pokusu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Milana Hašílková

6. Nutno konstatovat, že soud I. stupně provedl dostatečné dokazování v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu, kdy na základě těchto důkazů byl zjištěn skutkový stav věci, o kterém nemá odvolací soud jinak žádné pochybnosti. Provedené důkazy nalézací soud také řádně zhodnotil, a to dle § 2 odst. 6 tr. řádu. Samotné odvolání obžalovaného je přitom pouze polemikou provedeného hodnocení důkazů, které soud I. stupně učinil. V tomto směru je však třeba uvést, že hodnocení důkazů je výhradním právem nalézacího soudu, přičemž odvolací soud není oprávněn do tohoto hodnocení (pokud bylo provedeno v souladu se zásadami formální logiky) nijak zasahovat. V daném případě pak zhodnocení důkazní situace, kterou provedl soud I. stupně, netrpí žádnými podstatnými vadami ani logickými chybami, když odvolací soud se s takto provedeným zhodnocením důkazů plně ztotožnil. Výhrady lze mít toliko k vyhodnocení formy trestné činnosti, spáchané obžalovaným.
7. Předně je třeba podotknout, že odvolací soud (stejně jako i soud I. stupně) nezjistil žádné důvody, pro které by měl pochybovat o věrohodnosti výpovědí svědků O. M. a J. H. (zasahujících policistů). Jejich výpovědi jsou zcela konzistentní, vzájemně korespondující s listinnými důkazy (tj. s úředními záznamy o výkonu služební činnosti a o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky, resp. s protokolem o lékařském a toxikologickém vyšetření osoby při podezření z ovlivnění návykovou látkou). Z výpovědi obou těchto svědků se pak podává důvod provedení silniční kontroly vozidla řízeného obžalovaným (kdy dle jimi provedené lustrace registrační značky bylo zjištěno, že k tomuto vozidlu není uzavřeno pojištění odpovědnosti z provozu vozidla). Výsledkem obou těchto svědků byl zjištěn samotný průběh jimi prováděné silniční kontroly, kdy při této pojali (a to z důvodu nervozity a roztěkanosti obžalovaného) podezření z jeho ovlivnění návykovou látkou. Následně u něj tudíž provedli dechovou zkoušku s negativním výsledkem na přítomnost alkoholu v dechu a následně i orientační test na přítomnost omamných a psychotropních látek v těle, který byl pozitivní na záchyt amfetaminu/metamfetaminu. Obžalovaný byl tudíž poté policejním orgánem vyzván, aby se podrobil lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, čemuž se tento po převozu do Psychiatrické nemocnice XXXXX dobrovolně podrobil.
8. Pakliže obhajoba namítá, že dle znalce doc. RNDr. Petera Ondry, CSc. (z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie), zjištěná koncentrace metamfetaminu v krevním vzorku obžalovaného v době řízení motorového vozidla velmi pravděpodobně činila méně než 150 ng/ml¹, tak je třeba konstatovat, že za směrodatné závěry o ovlivnění obžalovaného předmětnou návykovou látkou lze jednoznačně považovat výsledky rozboru krve obžalovaného. Těmito pak bylo prokázáno, že obžalovaný měl v době odběru krve (tj. 16. 1. 2024 v 00:25 hod) v krevním séru 232 ng/ml metamfetaminu, což následně stvrdila podaným znaleckým posudkem i Mgr. Andrea Brzobohatá, Ph.D. (znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví soudní toxikologie). O těchto výsledcích rozboru krve obžalovaného, jakož i učiněných závěrech dané znalkyně, nemá přitom odvolací soud žádných pochybností. Lze tudíž jednoznačně učinit závěr, že obžalovaný se v době předmětného odběru krve, tj. 1 hod a 28 min po zastavení jím řízeného motorového vozidla zasahujícími policisty, nacházel ve stavu, který dle ustálené judikatury jednoznačně vylučoval způsobilost řídit motorová vozidla. V tomto směru lze odkázat na stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 300/2020 ze dne 21. 10. 2020 (Rt 2/2020), dle něhož je existence stavu vylučujícího způsobilost ve smyslu ustanovení § 274 odst. 1 tr. zák. dána, jestliže řidič řídil motorové vozidlo pod vlivem jiné návykové látky než alkoholu, přičemž v jeho organismu byla rozbořením krevního séra zjištěna koncentrace této látky v hodnotě dosahující nejméně limitu, který je v tomto stanovisku uveden pro každou jednotlivou návykovou látku zvlášť (kdy v případě metamfetaminu se konkrétně jedná o hodnotu nejméně 150 ng/ml). Výsledky toxikologického vyšetření je pak nutno považovat za *objektivní a exaktní důkaz* (a to mj. narozdíl od subjektivního vnímání zasahujících policistů M. a H., jakož i vyšetřující lékařky T.K. [která se k tomu, zda obžalovaný při vyšetření jevil či nejevil Shodu s prvopisem potvrzuje: Milana Hašlíková

podezření na užití návykové látky, mj. ani nijak nevyjádřila]], neboť v jejich případě je prakticky vyloučena chybovost (a to např. oproti výsledkům orientačního vyšetření testem DrugWipe 5SP). Navíc je nutno podotknout, že v daném případě bylo provedeno nejenom toxikologické vyšetření vzorku krve obžalovaného, ale rovněž i moči, které bylo taktéž prokazatelně pozitivní na amfetaminy/metamfetaminy, vyskytující se zejména v pervitinu.

9. Nicméně nelze přehlédnout, že znalec doc. RNDr. Peter Ondra, CSc. ve svém znaleckém posudku poukazuje mj. na to, že „v krevním vzorku obžalovaného byl prokázán pouze metamfetamin, bez přítomnosti jeho aktivního metabolitu amfetaminu, a tudíž je důvodné předpokládat, že k aplikaci pervitinu muselo u obžalovaného dojít *krátce před vlastním řízením motorového vozidla* (dle znalce cca jednotky až desítky minut před řízením)”. V tomto směru znalec dále uvedl, že „pokud by u obžalovaného došlo k aplikaci metamfetaminu přibližně 30 min před jízdou, tak by po zohlednění zjištěné koncentrace metamfetaminu v krevním vzorku obžalovaného (myšleno v době odběru krve dne 16. 1. 2024 v 00:25 hod) byla koncentrace metamfetaminu v jeho krvi při řízení motorového vozidla (tj. dne 15. 1. 2024 kolem 22:57 min) dána orientačním rozmezím 70-80 ng/ml. Za předpokladu, že by k aplikaci došlo přibližně 60 min před jízdou, tak by koncentrace metamfetaminu v jeho krvi při řízení motorového vozidla byla dána orientačním rozmezím 122-141 ng/ml”. Za poněkud pozoruhodnou pak odvolací soud považuje tu skutečnost, že další výpočty (tj. např. při požití metamfetaminu obžalovaným cca 80, 90 či 100 min před jízdou) již tento znalec mj. neprovedl. Znalec však zároveň uvedl, že v případě obou těchto shora uvedených variant „jde o jeho *kvalifikovaný odhad a jednu z mnoha koncentračních variant*, ke které mohlo dojít v závislosti k výpočtu použitých farmakokinetických parametrů metamfetaminu”.
10. Nálezací soud pak v rámci hlavního líčení provedl výsledky obou znalců, kdy znalkyně Mgr. Andrea Brzobohatá, Ph.D. po seznámení se závěry znalce doc. RNDr. Petera Ondry, CSc. sdělila, že „znalecký posudek je možno považovat za jednu z možností”, když mj. vysvětlila, z jakých důvodů „není možno určit přesně, jaká byla koncentrace metamfetaminu v krvi obžalovaného v době prováděné kontroly policejní hlídkou”. Poukázala rovněž na to, že záleží na „metabolismu, který je u každého jedince *variabilní* (individuální)”, když při perorální aplikaci se dále musí vzít v úvahu i „zaplněnost žaludku, včetně jeho obsahu”. Zároveň upozornila, že v případě této návykové látky trvá absorpční (vstřebávací, resp. pohlcující) proces dle odborné literatury 120-300 minut, přičemž eliminační (vyučovací, resp. odbourávací) proces trvá 6-15 hod. Pakliže její kolega (myšleno znalec doc. RNDr. Ondra, CSc.) vycházel z toho, že v době odběru krve se u obžalovaného jednalo o absorpční fázi, tak znalkyně mj. podotkla, že „v absorpční fázi se *neprovádí* ani zpětné přepočty na alkohol”.
11. Za tohoto stavu (zejména když obžalovaný jak ve zkráceném přípravném řízení, tak i v řízení před soudem využil svého zákonného práva nevypovídat [v důsledku čehož tak nelze zejména zjistit, kdy obžalovaný předmětnou psychotropní látku užil, případně pak v jakém množství a kvalitě]) lze tedy dle názoru odvolacího soudu přisvědčit tvrzení obhajoby, dle něhož „nebylo spolehlivě prokázáno, jaká byla koncentrace metamfetaminu v krevním vzorku obžalovaného v době řízení motorového vozidla”. Výsledky provedeného dokazování však bylo jednoznačně zjištěno, že obžalovaný před jízdou předmětným motorovým vozidlem rozhodně požil návykovou látku, obsahující psychotropní látku metamfetamin. Oproti tomu pak v této souvislosti nelze přehlédnout výpověď obžalovaného, který při hlavním líčení dne 25. 6. 2024 spontánně uvedl „neužívám omamné a psychotropní látky”. Rovněž z úředního záznamu policejního orgánu (o výkonu služební činnosti) se podává, že tento měl zasahujícím policistům před orientačním vyšetřením detekční soupravou DrugWipe 5SP k položenému dotazu sdělit, že „žádnou omamnou nebo psychotropní látku neužil”, přičemž teprve až po pozitivním výsledku testu uvedl, že si „zakouřil pouze marihuanu, a to včerejšího dne”. Totéž pak obžalovaný měl sdělit i vyšetřující lékařce při lékařském vyšetření, neboť v protokolu o lékařském vyšetření je mj. uvedeno „THC naposledy Shodu s prvopisem potvrzuje: Milana Hašlíková

v neděli'. Předmětná tvrzení obžalovaného, tj. že „včerejšího dne (tj. 14. 1. 2024, což byla mj. neděle) si zakouřil marihuanu“, přitom byla vyvrácena jak výsledky orientačního vyšetření detekční soupravou DrugWipe 5SP, tak i následným rozбором jeho krve, neboť při nich nebyla zjištěna přítomnost návykové látky tetrahydrokanabinolu (THC). Naopak při orientačním vyšetření, jakož i následném rozboru krve i moči, byla v jeho těle zjištěna jiná návyková látka, a to metamfetamin. S ohledem na vše shora uvedené lze tedy dle názoru odvolacího soudu učinit závěr o nevěrohodnosti takto obžalovaným podávaných údajů a tvrzení.

12. Dle názoru odvolacího soudu pak nelze, a to s přihlédnutím na shora podané závěry znalce doc. RNDr. Petera Ondry, CSc. (kdy znalkyně Mgr. Andrea Brzobohatá, Ph.D. takto „*stanovenou možností*“ tímto znalcem mj. připustila, resp. nevyvrátila), zcela jednoznačně, spolehlivě a zejména bez jakýchkoliv pochybností učinit závěr o tom, že hladina metamfetaminu v krvi obžalovaného překračovala v době jím řízeného motorového vozidla hranici 150 ng/ml (která je dle ustálené judikatury považována za hranici, od níž se již vyvozuje trestní odpovědnost provinilých řidičů ve smyslu ustanovení § 274 tr. zák.). Přesto je však odvolací soud toho názoru, že s ohledem na okolnosti případu a zejména pak objektivně zjištěnou hladinu metamfetaminu v krvi obžalovaného (a to necelou 1,5 hod po zastavení jím řízeného motorového vozidla policejním orgánem [tj. 232 ng/ml, která mj. o 82 ng/ml překračovala shora uvedenou hranici po vyvození trestní odpovědnosti]) lze dospět k jednoznačnému závěru, dle něhož si obžalovaný musel být rozhodně vědom toho, že v průběhu řízení motorového vozidla může množství jím předchozí požití návykové látky v jeho těle (tj. metamfetaminu) překročit hodnotu 150 ng/ml, která již vylučuje bezpečné řízení motorového vozidla. V této souvislosti nelze zároveň přehlédnout, že pokud by obžalovaný nebyl zastaven policejní hlídkou, tak by předmětným vozidlem mj. dále pokračoval v jízdě do V. (a to údajně za svojí přítelkyni [byť v protokolu o svém výsledku ve zkráceném přípravném řízení v rámci jím uvedených osobních údajů mj. ani žádnou neuvedl]), případně pak do B. (tj. do místa svého bydliště).
13. Zároveň je třeba uvést, že při posouzení otázky trestní odpovědnosti jednání obžalovaného odvolací soud vycházel v daném případě i z judikатурních rozhodnutí Rt 12/1985, Rt 25/1988, Rt 26/2008 a rovněž např. i z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 586/2010 ze dne 19. 5. 2010, která mj. připouštějí dovození přechínu podle § 274 odst. 1 tr. zák. i za situace, bylo-li u řidiče v době řízení motorového vozidla zjištěno v krvi menší množství alkoholu než 1 promile. Obecně je pak tato hladina alkoholu srovnávána právě s množstvím 150 ng/ml metamfetaminu v krvi provinilého řidiče.
14. Výše uplatněné námitky obžalovaného (na základě nichž obhajoba dovozuje toliko jeho přestupkovou odpovědnost) pak odvolací soud považuje za nedůvodné, účelově podané ve snaze zbavit se trestní odpovědnosti. Ačkoliv tedy soud I. stupně postupoval při provádění důkazů a jejich vzájemném hodnocení v souladu s ustanovením § 2 odst. 5, 6 tr. řádu, tak přesto lze přisvědčit tvrzení obhajoby, že s ohledem na zásadu in dubio pro reo nelze bez jakýchkoliv pochybností učinit spolehlivý závěr o tom, že hladina metamfetaminu v krvi obžalovaného překračovala v době jím řízeného motorového vozidla 150 ng/ml. V tomto směru tedy došlo ze strany nalézacího soudu k pochybení, neboť tento skutková zjištění (která mj. správně podřadil pod příslušnou právní kvalifikaci) řádně nevyhodnotil z hlediska formy jejího spáchání. Odvolací soud totiž v předmětném jednání obžalovaného nespátřuje (oproti závěrům soudu I. stupně) dokonání žalovaného trestného činu. Byť dle závěrů nalézacího soudu mělo jednáním obžalovaného po objektivní i subjektivní stránce dojít k naplnění skutkové podstaty přechínu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zák., tak přesto odvolací soud nakonec dospěl k závěru, že tohoto jednání se obžalovaný dopustil „toliko“ ve formě pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zák., neboť samotné jednání obžalovaného (který před jízdou motorovým vozidlem vědomě a prokazatelně požil předmětnou psychotropní látku metamfetamin) dle výsledků provedeného

Shodu s prvopisem potvrzuje: Milana Hašílková

dokazování jednoznačně směřovalo ke spáchání tohoto žalovaného přečinu. V tomto směru je nutno mj. poukázat na předchozí zkušenosti obžalovaného s předmětnou problematikou, kdy za obdobná jednání (tj. za jízdu motorovým vozidlem po předchozím požití návykové látky) byl ve správním řízení mj. již 3x potrestán, naposledy pak příkazem Magistrátu města B. č. j. XXXXX ze dne 22. 3. 2018. Odvolací soud je pak toho názoru, že v daném případě je nezbytné, aby z hlediska účinné ochrany předmětného zájmu chráněného trestním zákoníkem (tj. ochrany života a zdraví ostatních účastníků silničního provozu a jejich majetku před řidiči, kteří v důsledku požití návykové látky řídí motorové vozidlo ve stavu vylučujícím tuto způsobilost) bylo předmětné jednání obžalovaného, jež vyvolávalo bezprostřední nebezpečí způsobení takto zmiňovaného následku, vyhodnoceno jako trestné. Škodlivost tohoto opakovaného jednání obžalovaného je zvyšována zejména i jeho vědomím, že ačkoliv byl za obdobné jednání v minulosti již 3x přestupkově potrestán, tak přesto se jej v inkriminovaném případě dopustil znovu (byť se v daném případě nejednalo o požití alkoholu, ale jiné návykové látky). Navíc nelze přehlédnout, že společenská škodlivost jednání obžalovaného je umocňována dobou spáchání této trestné činnosti (kdy v noční době [navíc v zimním období] je reakční doba řidiče poměrně ztížena mj. špatnými povětrnostními či viditelnostními podmínkami). O samotné míře ovlivnění obžalovaného psychotropní látkou metamfetaminem svědčí kromě závěrů znalkyně Mgr. Brzobohaté, Ph.D. i ta skutečnost, že obžalovaný k dané jízdě použil motorové vozidlo, u něhož nebylo uzavřeno pojištění odpovědnosti z provozu vozidla ve smyslu tehdy platného zákona č. 168/1999 Sb. (o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla). Těmito skutečnostmi je dle názoru odvolacího soudu pak vyloučena obhajobou požadovaná aplikace ustanovení § 12 odst. 2 tr. zák., když rozhodně nelze přisvědčit tvrzení obhajoby, že „kvalifikací jednání obžalovaného jako trestného činu bylo porušeno ustanovení § 12 odst. 2 tr. zák., zaručující uplatňování zásady subsidiarity trestní repreze“.

15. Za daného stavu tudíž odvolací soud dospěl k závěru (a to oproti podanému návrhu na potrestání a napadenému rozsudku), že jednání obžalovaného je nutno právně kvalifikovat toliko jako pokus přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 21 odst. 1 tr. zák. k § 274 odst. 1 tr. zák. V takto předmětném jednání obžalovaného je třeba spatřovat alespoň nepřímý úmysl dle § 15 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zák. (kdy tento rozhodně věděl, že řízením motorového vozidla po předchozím požití výše uvedené psychotropní látky, tj. ve stavu vylučujícím tuto způsobilost či přinejmenším blížící se tomuto stavu, může ohrozit život nebo zdraví lidí, nebo způsobit značnou škodu na majetku, a pro případ, že toto způsobí, s tím byl i řádně srozuměn). V tomto směru je možno odkázat na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tdo 1382/2020 ze dne 6. 1. 2021, které lze na daný případ dle názoru odvolacího soudu aplikovat. Dané závěry pak odvolací soud učinil i přes obhajobou namítané nálezy Ústavního soudu sp. zn. sp. zn. III. ÚS 299/06 ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. III. ÚS 1624/09 ze dne 5. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 4457/12 ze dne 24. 7. 2013 a sp. zn. II. ÚS 658/14 ze dne 14. 10. 2014, jakož i rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tz 8/2007 ze dne 27. 6. 2007, kterých si je mj. řádně vědom. S ohledem na učiněnou změnu ve výroku o vině tudíž odvolací soud přistoupil i k částečné úpravě znění skutku, když touto dílčí úpravou skutku byla totožnost a zejména podstata žalovaného skutku řádně zachována (a to i s přihlédnutím na zákonnou podmínku ustanovení § 220 odst. 1 tr. řádu).
16. Pakliže obhajoba poukazuje na „argumentační faul prvostupňového soudu (který v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že je možno v dané věci odkázat na dosavadní judikaturu soudu, která se zabývá příslušným trestným činem, ovšem konkrétní judikaturu pak již nezmiňuje)“, tak je nutno uvést, že toto částečné pochybení nalézacího soudu bylo odvolacím soudem shora napraveno. Rozhodně však v tomto směru nelze přisvědčit poněkud zavádějícímu tvrzení obhajoby, že „odůvodnění napadeného rozsudku se proto jeví jako neúplné a nepřezkoumatelné“.

17. Výše uvedená změna výroku o vině se musela rovněž odrazit i v částečné změně výroku o uloženém trestu (oproti rozhodnutí soudu I. stupně). Odvolací soud s přihlédnutím na provedenou změnu výroku o vině opětovně posoudil všechny okolnosti, významné z hlediska stanovení druhu a délky trestů, jakož i způsobu jejich výkonu, a to v návaznosti na zákonná kritéria, uvedená v ustanovení § 38 a § 39 tr. zák. Přihlédl jak k povaze a závažnosti spáchaného přečinu (resp. jeho pokusu), tak i k osobním, rodinným a majetkovým poměrům na straně obžalovaného, jeho dosavadnímu způsobu života a možnostem jeho nápravy, jakož i k výchovnému působení trestu. Při ukládání trestu rovněž zohlednil i samotné okolnosti, za kterých došlo ke spáchání této trestné činnosti, když náležitě přihlédl i k účinkům a důsledkům, které lze pro budoucí život obžalovaného od uložených trestů očekávat. Na straně obžalovaného je zčásti dána polehčující okolnost dle § 41 písm. o) tr. zák. (neboť tento vedl před spácháním předmětné trestné činnosti řádný život [když k jeho předchozím dvěma odsouzením z roku 2018 a 2020 již nelze z důvodu fikce jejich zahlazení přihlížet]). Žádná přitěžující okolnost ve smyslu ustanovení § 42 tr. zák. pak shledána nebyla. Nelze však přehlédnout, že obžalovaný má poněkud výrazné sklony k páčání této závažné činnosti v dopravě (tj. k řízení motorového vozidla po předchozím požití návykových látek), o čemž pak svědčí záznamy v jeho evidenční kartě řidiče. Zároveň je třeba konstatovat, že s ohledem na dosavadní postoj obžalovaného k věci pak odvolací soud postrádá potřebnou míru jeho pokory, když je mj. zřejmé, že tento si ani dostatečně neuvědomuje vznik možných následků, jež v souvislosti s tímto jeho zcela nezodpovědným a laxním jednáním mohly nastat (např. způsobení případné dopravní nehody s následkem smrti či těžkého ublížení na zdraví jiného účastníka silničního provozu, případně sebe samého, nebo se vznikem větší škody na majetku apod.).
18. Obžalovaný je ohrožen trestem odnětí svobody ve výměře do 1 roku, peněžitým trestem nebo trestem zákazu činnosti (dle § 274 odst. 1 tr. zák.). Dle názoru odvolacího soudu přitom bude adekvátním trestem trest uložený na hranici 1/3 trestní výměry, a to v trvání 4 měsíců. Lze se pak ztotožnit se závěrem nalézacího soudu, že v případě obžalovaného jsou splněny zákonné podmínky ustanovení § 81 odst. 1 tr. zák. pro podmíněný odklad výkonu tohoto druhu trestu, a tudíž odvolací soud výkon takto uloženého trestu podmíněně odložil na přiměřenou délku zkušební doby (která je dle § 82 odst. 1 tr. zák. dána výměrou od 1 roku do 5 let), a to v trvání 20 měsíců (což je mírně pod hranici 1/3 této zákonné sazby). V takto uloženém trestu odvolací soud zohlednil samotné okolnosti případu, jakož i změnu formy spáchání žalovaného trestného činu (oproti napadenému rozsudku), včetně fikce trestní bezúhonnosti obžalovaného.
19. Správně pak nalézací soud dovodil, že obžalovanému je třeba uložit i trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel (jehož výměra je dle § 73 odst. 1 tr. zák. dána od 1 roku do 10 let). V tomto směru je předně třeba uvést, že u daného charakteru spáchané trestné činnosti je vždy obligatorně dáno uložení tohoto druhu trestu. Při jeho ukládání pak nelze přehlédnout, že obžalovaný má v evidenční kartě řidiče celkem již 17 záznamů (!!), jež se mj. netýkají pouze banálních provinění v dopravě, ale spíše naopak (např. 3x řízení motorového vozidla pod vlivem návykové látky, 2x řízení motorového vozidla v době výkonu trestu či sankce zákazu řízení motorového vozidla, 3x překročení povolené rychlosti pro jízdu v obci, 2x nerespektování dopravního značení omezující rychlost jízdy, 1x řízení motorového vozidla bez příslušného řidičského oprávnění, 1x způsobení dopravní nehody na přechodu po chodce apod.). Zejména je však nutno podotknout, že obžalovanému byl již 7x uložen trest či sankce zákazu řízení motorových vozidel (ačkoliv řidičské oprávnění vlastní, teprve od 7. 9. 2009), když poslední výkon tohoto zákazu mu vypršel teprve relativně nedávno, a to ke dni 5. 7. 2022. Dále je třeba konstatovat, že obžalovaný k předmětné jízdě užil motorové vozidlo, u něhož nebylo v rozporu s ustanovením § 1 odst. 2 písm. b) tehdy platného zákona č. 168/1999 Sb. uzavřeno pojištění odpovědnosti z provozu tohoto vozidla (čímž se tak dopustil přestupku dle § 16 odst. 1 shora

citovaného zákona). Tyto skutečnosti tak nesvědčí o tom, že by se v daném případě jednalo ze strany obžalovaného pouze o mimořádné vybočení z jinak spořádaného chování coby účastníka silničního provozu (ba spíše naopak). Rovněž je nutno poukázat i na vyšší zjištěné hladiny metamfetaminu v krvi obžalovaného (232 ng/ml [byť se tak stalo necelou 1,5 hod po zastavení jím řízeného motorového vozidla policejním orgánem]), která mj. více jak 1,5 násobně překročuje hranici pro vyvození trestní odpovědnosti řidiče. Odvolací soud pak zároveň na straně obžalovaného shledává absenci patřičné míry sebereflexe či pokory, kdy tento si ani pod tíhou důkazů svoji trestní odpovědnost nepřipouští. V neposlední řadě nelze přehlédnout, že obžalovaný se po spáchání předmětné žalované trestné činnosti dopustil dne 8. 8. 2024 dalšího poměrně závažného provinění v dopravě, kdy dle příkazu Magistrátu města B. č. j. XXXXX ze dne 29. 8. 2024 projel dne 8. 8. 2021 křižovatkou na červený signál “Stůj!”, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) a § 70 odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.

20. S ohledem na vše shora uvedené tudíž odvolací soud nakonec nepřistoupil (a to i přes částečnou změnu výroku o vině) ke snížení původně uložené výměry předmětného trestu zákazu činnosti (jak bylo učiněno v napadeném rozsudku). Zde uložený trest v trvání 2 let (tj. pod hranici 1/5 trestní výměry) totiž odvolací soud považuje za velmi mírný trest, nicméně odpovídající všem zákonným hlediskům, když se i přes změnu formy spáchání trestné činnosti rozhodně nejedná o trest nepřiměřeně přísný ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu [zejména pak za situace, kdy provinilým řidičům je ve správním řízení za spáchání obdobného přestupku dle § 125c odst. 1 písm. c) s odkazem na § 125c odst. 6 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. obligatorně ukládána sankce zákazu řízení motorových vozidel na dobu od 6 do 18 měsíců]. Za tohoto stavu tedy odvolací soud obžalovanému, limitován zásadou reformationis in peius (tj. zákazu změny k horšímu, zakotvené v ustanovení § 259 odst. 4 tr. řádu), podle § 73 odst. 1, 4 tr. zák. opětovně uložil trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, a to na dobu 24 měsíců.
21. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tak odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. řádu zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu, když za splnění zákonných podmínek ustanovení § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. řádu ve věci nově rozhodl o vině obžalovaného a uloženém trestu tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b)cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Milana Hašílková

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10 000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno, dne 4. prosince 2024

JUDr. Josef Teplý v. r.
předseda senátu